

Toetrede

Liturgie van die Lig

Aanstek van die kerse

Woorddiens

Tema: Wat was Jesus se roeping en hoe raak dit vir my en jou?

Skriflesing: Matteus 3:13-17 (1953)

¹³ TOE het Jesus van Galiléa na die Jordaan, na Johannes gekom om deur hom gedoop te word.

¹⁴ Maar Johannes het Hom ernstig teëgegaan en gesê: Ek het nodig om deur U gedoop te word, en kom U na my toe?

¹⁵ Maar Jesus het geantwoord en vir hom gesê: Laat dit nou toe, want só pas dit ons om alle geregtigheid te vervul. Daarna het hy Hom toegelaat.

¹⁶ En nadat Jesus gedoop was, het Hy dadelik uit die water opgeklim, en meteens gaan die hemele vir Hom oop, en Hy sien die Gees van God soos 'n duif neerdaal en op Hom kom.

¹⁷ En daar kom 'n stem uit die hemele wat sê: Dit is my geliefde Seun in wie Ek 'n welbehae het.

Broodjies vir die Pad

God's Non-Violent Revolutionary

Was Jesus a social revolutionary? In the ordinary sense in which we use the phrase "social revolutionary," yes. Like the Jewish prophets before him, he was passionate about economic justice and peace, and advocated active non-violent resistance to the domination system of his time. He was a voice of peasant social protest against the economic inequity and violence of the imperial domination system, mediated in the Jewish homeland by client rulers of the Roman Empire – in Galilee, Herod Antipas, and in Judea and Jerusalem, the temple authorities. He spoke of God's kingdom on earth, as the Lord's Prayer puts it: Your kingdom come on earth, as it already is in heaven. Heaven is not the problem – earth is.

But he was not a secular social revolutionary. He was God's revolutionary. And God's passion – what God is passionate about, according to Jesus – is for an earth in which swords are beaten into plowshares, in which nations do not make war against nations anymore, in which every family shall live under their own vine and fig tree (not just subsistence, but more than subsistence), and no one shall make the afraid (Micah 4.1-4, with close parallel in Isaiah 2.1-4). This was the passion of Jesus, and for Christians, Jesus is the revelation of God's passion.

Violent revolution? No. Non-violent revolution? Yes.

Of course, Jesus and the Bible are also personal as well as political. Of course. But we have not often seen the political

meaning of Jesus and the Bible. It is there – and once one sees it, it is so obvious. Not to see it is the product of habituated patterns of thought, or of willful blindness.

Jesus was (and is) not about endorsing the rule of domination systems that privilege the wealthy and powerful. Jesus was (and is) about God's passion for a very different kind of world.

Originally posted on *The Washington Post* [website](#).

<http://www.marcusjborg.com/2011/02/07/gods-non-violent-revolutionary>

Om weer jonk te word, soos 'n kind in die lente

Wilhelm Jordaan

Is daar iets soos 'n lewensveranderende Nuwejaarswens? Iets anders as wat 'n spotprent op 'n keer net ná Nuwejaar uitgebeeld het: 'n rokende, drinkende dikkerd wat lê-lê TV kyk en sê: "Ons sal volgende jaar weer probeer!"

Die tradisionele Nuwejaarsvoornemens is 'n speletjie; 'n ritueel wat ons uitvoer om te sê ons dink daaraan om iets wat lastig geword het, reg te stel, maar eintlik weet ons die dink gaan nie by die daad kom nie. Die woordplanne gaan nie spierplanne word nie.

Die Nuwejaarswens wat in my broei en vir almal bedoel is, kry ek as ek luister hoe verbeeldingryk kindertjies met taal omgaan; om met hul beperkte woordeskat nuut en oorspronklik te dink.

Daarmee die wens: Dat ons as volwassenes in 2014 die krag van verbeelding en poëtiese waarneming in ons daaglikse bestaan sal (her)ontdek – soos kinders dit spontaan doen.

Baie skrywers reken kinders is die enigste wesens wat in ons prosaïese tyd nog 'n lewendige verbeelding het. Harvey Cox, 'n teoloog, sê byvoorbeeld die probleem van die kerk is nie 'n gebrek aan toewyding nie, maar 'n gebrek aan verbeelding en digterlikheid.

Die Italiaanse filosoof Giovanni Vico (1668-1744) redeneer dat toe die mensdom in vroeë fases van ontwikkeling was, was alle volke digtersvolke en het alle mense poëtiese vermoëns gehad – juis omdat hul gedagte-wêreld, anders as met ons moderne mense, nie deur die rede oorheers is nie.

Dit beteken dan dat selfs in die hart van die mees prosaïese volwassene op 'n jong leeftyd 'n digter gestorf het!

Dié "sterfgeval" gebeur maklik. As ons kinders klein is, lag ons graag oor die kleingoed se sêgoed en vertel ons dit aan almal wat wil hoor (én nie wil hoor nie).

Maar sodra hulle skoolgaande ouderdom nader en ons begin wonder en ons bekommer oor hul vermoëns en of hulle sal presteer, korrigeer ons hul spontane seggings – pleks daarvan om al saamspeleend op te gaan in kinders se woordwêreld en algaande hul aandag te vestig op die nut van konvensionele taalgebruik.

Só gaan die kind se ondersoekende nuuskierigheid en verbeeldingskrag, wat juis in die geheimenisse van die taalspel tereg moet kom, algaande verlore – onder die druk van al die stilmakende en tereg wysende voorskrifte wat orde skep, goedkeuring bring en prestasies oplewer.

Dit is hoe die digter in die mens sterf – wanneer jy as volwassene onverskillig by die dinge verbygaan wat jou as kind verwonder en betower het.

Daarom, soos die Nederlandse digter Paul Rodenko reken, laat ons in 2014 probeer om taalruimtes te skep wat so jonk en onbedorwe is soos 'n kind wat op 'n lente-oggend met 'n nuwe lei en griffel die lewe nuuskierig en ontdekkend instap.

<http://www.dieburger.com/opinie/2013-12-30-van-alle-kante-om-weer-jonk-te-word-soos-n-kind-in-die-lente>

Brood vir die Pad

Het is oorlog: teen christenen

Maarten Stolk

Er is wereldwijd een oorlog gaande tegen christenen. En veel mensen in het Westen hebben niets in de gaten, stelt de Amerikaanse journalist John L. Allen jr. „Het staat buiten kijf dat christenen op deze aarde het meest worden vervolgd, en nieuwe martelaren lijden te vaak in stilte.”

Allen, onder meer Vatikanwatcher voor de Amerikaanse omroep CNN, laat in zijn boek "The Global War on Christians" (New York, 2013) heel wat alarmbellen rinkelen. Een wereldwijde oorlog tegen christenen – dat zijn grote woorden, maar Allen zegt zeker niet te veel.

Geweld tegen en discriminatie van christenen komen overal voor. Allen geeft een groot aantal concrete voorbeelden. Uit Egypte, waar sommige belangrijke banen niet zijn weggelegd voor koptische christenen. Uit India, waar in bepaalde deelstaten hindoe-extremisten christenen dwingen hun geloof af te zweren. Uit Saudi-Arabië, waar christenen niet mogen samenkomen. En dan is er nog al het geweld tegen christenen in Irak, Noord-Korea en Nigeria.

Schattingen over het aantal christelijke slachtoffers lopen sterk uiteen: van 7300 tot 100.000 per jaar. Allen pint zich niet vast op een bepaald getal. „Maar zelfs als we aan de lage kant gaan zitten, betekent dit dat er de afgelopen twintig jaar 146.000 christelijke martelaren zijn geweest. Als het hogere cijfer dichterbij de waarheid blijkt te liggen, dan spreken we over ongeveer 2 miljoen slachtoffers.”

Duidelijk is in ieder geval wel dat christenen de meest vervolgd religieuze groepering ter wereld vormen. Volgens het –seculiere– International Society for Human Rights is 80 procent van alle schendingen van godsdienstvrijheid tegen christenen gericht.

Dan blijft nog de vraag staan of er echt sprake is van een „oorlog” tegen christenen. Iets een oorlog noemen, suggereert toch wel een beetje dat er sprake is van een gecoördineerde actie. En die is er niet. Bovendien –Allen wijst er zelf op– noemen Amerikanen al snel iets een oorlog: „de oorlog tegen armoede”, „de oorlog tegen het terrorisme” en zelfs „de oorlog tegen Kerst.”

Vanwege de omvang en de wereldwijde verspreiding van geweld tegen en onderdrukking van christenen kiest Allen er toch voor het woord oorlog te gebruiken. Juist ook omdat daaruit blijkt hoe urgent de situatie is.

Een interessante vraag is natuurlijk ook waarom het vaak zo stil blijft rond christenvervolg, zeker in seculiere milieus. Allen verklaart deze onverschilligheid uit het feit dat sommige mensen weinig persoonlijke ervaringen met religie hebben, terwijl anderen soms heel vijandig tegenover de kerk staan. Daarnaast kunnen veel secularisten het christendom alleen maar zien als onderdrukker, niet als slachtoffer.

Het is nu tijd om wakker te worden, vindt Allen. Want mensen hoeven niet religieus te zijn om de wijdverbreide vervolging van christenen hoog op de agenda van de mensenrechten te zetten. Net zoals je niet zwart hoefde te zijn om in de jaren tachtig de apartheid in Zuid-Afrika af te wijzen.

„Blind voor christenvervolg”

Dat seculieren en atheïsten vaak blind zijn voor de wereldwijde vervolging van christenen – dat is niet zo verrassend, vindt John Allen. Erger is het volgens hem dat veel christenen nauwelijks oog hebben voor hun lijdende geloofsgenoten.

Een belangrijke oorzaak ziet hij in het feit dat westerse christenen over het algemeen geen ervaring hebben met vervolging. „Ik ben zelf een goed voorbeeld. Ik groeide op als katholiek in West-Kansas in de jaren zeventig en tachtig. Het dichtst bij het lijden om het geloof kwam ik tijdens de vastenperiode, toen er op vrijdag alleen maar vissticks, macaroni of kaas op het menu stond. Toen ik voor het eerst berichten hoorde over antichristelijk geweld, was mijn eerste reactie om die als ongewoon en uitzonderlijk te beschouwen, en niet als een bewijs van iets wat voortdurend en systematisch plaatsvindt. (...) Vervolging verstoort de rust, en dat is niet waar sommige westerse christenen naar op zoek zijn.”

http://www.refdag.nl/het_is_oorlog_tegen_christenen_1_795051

Wegsending

Gaan in vrede.

Wees vol moed, behou die goeie en vergeld nie kwaad met kwaad nie.

Ondersteun die wankelmoedige, skraag die swakkere en vertroos die bedroefde. Wees lankmoedig met almal en bestry verdrukking.

Eer en dien die Here en verbly julle in die krag van die Heilige Gees. Die seën van God die Almagtige, die Vader, die Seun en die Heilige Gees, is en bly met julle.

Afrikaanse verwerking: Marie de Kock